

2.

“Đi Tìm Thời Gian Đã Mất”.

Sàigòn, thứ Ba 30/12/1975

Trong cuộc đối ẩm buổi chiều, lần đầu tiên Nguyễn kể cho tôi nghe thật rõ về luồng dư luận trong gia đình chàng mùa Noel năm cũ. Chàng nói:

“Trước những lời buộc tội khất khe của tất cả mọi người, một mình Nguyễn không đủ biện hộ hay chống đỡ giùm Mãn điều gì cả. Ngay cái điều vô lý nhất thiên hạ quyết đoán rằng Mãn có đến ba đứa con với ba người đàn ông khác nhau, Nguyễn cũng chẳng thể làm cho họ thay đổi ý nghĩ. Vì vậy, Nguyễn im lặng.”

Tôi mỉm cười.

Nguyễn tâm sự:

“Nguyễn yêu vô cùng màu son của Mãn, nhưng chính đó cũng là nỗi nghiệt ngã ghê gớm trên phố phường Dalat. Dù vậy, Nguyễn không bao giờ muốn yêu cầu Mãn xóa đi màu son định mệnh ấy.”

Từ lâu tôi vốn biết sự bất thường trên dáng cách riêng đã phần lớn làm phân cách tôi với chung quanh thiên hạ. Vậy mà chiều nay nghe Nguyễn phô bày rõ rệt điều ấy, sao lại thấy điếng lòng không ít. Tôi cố giữ bề ngoài bình thản khi tiếng nói chàng vang lên như một mũi dao nhọn chọc thẳng vào tim, ngoáy sâu, tàn nhẫn:

“Ngày Nguyễn rời Dalat, bà Nội Trân Sa nhất định không chịu. Trước khi ra chợ, bà dặn ông Nội cầm chân Nguyễn lại. Ông Nội vẫn để Nguyễn đi, nhưng buộc Nguyễn phải hứa rằng không gặp Mãn lần nào nữa ở Sàigòn. Ông Nội nói, trước mặt bà Nội, ông lấy danh dự của chính ông để bảo đảm cho Nguyễn điều ấy.”

Sự điếng lòng trong tôi bắt đầu lan rộng, cảm tưởng như cả vũ trụ đang quay cuồng trước mắt. (Té ra sự việc ghê gớm ngoài dự tưởng riêng tôi).

Tôi xoay người gục đầu trên lưng ghế.

Nguyễn kêu lên:

“Mãn sao vậy?”

Cánh tay chàng vươn dài ra, đặt sau lưng tôi.

Tôi hơi nghiêng mặt, nói nhỏ:

“Mãn không ngờ dưới mắt gia đình Nguyễn, Mãn giống hệt một thứ Satan để chỉ danh dự ông Nội mới đủ sức lôi cho Nguyễn thoát.”

Giọng Nguyễn đầy xúc cảm:

“Nếu ông Nội hiểu Mãn, chắc không bao giờ cấm Nguyễn yêu Mãn đâu.”

Tôi cười nhẹ:

“Nguyễn làm! Ông nội rất có lý. Đi vào đời Mãn là Nguyễn đã phải khổ, mà lấy Mãn làm vợ, Nguyễn càng phải khổ thêm một bậc. Mãn là người đàn bà định mệnh như Nguyễn thường nói. *Và định mệnh thì chỉ có định mệnh mới kham đỡ nổi. Nguyễn không phải mẫu người định mệnh. Nguyễn sinh ra chỉ để ‘đứng bên lề định mệnh’ mà thôi.*”

Nguyễn nhướng cao mắt:

“Mãn nói đùa?”

Tôi nghiêm trang:

“Mãn nói thật”.

“Mãn không yêu Nguyễn?”

“Nhiều lắm. Mãn yêu Nguyễn, nhưng vẫn biết rằng cuộc đời hai chúng mình sẽ không bao giờ có được một lần thật sự song đôi.”

Ngồi nhìn về hướng phố xa, cốc rượu xoay xoay trong tay, tâm trí tôi cứ dật đi dật lại câu vẫn nói với Nguyễn: “*Sau khi uống rượu thường nghe buồn thật.*”

Chiều nay cũng vậy. Những sợi rượu thấm sâu vào máu tạo nên nỗi buồn da diết. Tôi cứ vậy, ngồi im, đắm chìm cả tâm hồn trong những suy nghĩ riêng tư...

Nguyễn lay hai vai tôi:

“Mãn nghĩ gì mà ngậy người ra vậy?”

Tôi khẽ lắc đầu, rùng mình theo bàn tay Nguyễn.

Trời hoàng hôn, gió mạnh. Phố phường màu xám. Ly rượu trên bàn màu đỏ đậm. Nguyễn nhìn tôi đắm đắm. Tôi bật tiếng cười khan, âm thanh vỡ vụn hết như những kim nhọn đâm vào da thịt.

Uống cạn ly rượu xong, tôi nói nhẹ:

“Nguyễn đưa Mãn về đi! Ngay lúc này, Mãn chỉ muốn được ở một mình để tự tay ve vuốt nỗi cô đơn của mình mà thôi.”

*

**

Trên căn gác nhỏ.

Những lời kể của Nguyễn trở về như những vết chai chà xước lên trái tim những lần tàn nhẫn. *Tôi tự thấy có tội thật nhiều với gia đình và với cả chính tâm hồn mình.* Trong óc đâm mạnh nha ước muốn bỏ Nguyễn, bỏ Sài Gòn mà đi thật xa, xa hẳn. Tuy nhiên, từ căn bản, tôi cũng đã nhận ra sự khó khăn trong việc thực hành ý định. Cái cảm nghĩ “*từ lâu tôi chỉ là một thứ vô dụng trong đời sống*” bấy giờ càng thêm rõ nét. Tôi tự thấy bất lực đến dường bé nhỏ, không phải chỉ trước một định mệnh không ngừng đè chụp, mà còn trước cả chính bản thân trong hoàn cảnh bị bó tay tất cả thế này.

Luôn luôn trong các buổi chiều, Nguyễn và tôi chỉ nói với nhau những điều về tình yêu và Trần Sa nhỏ bé. Nhưng đằng sau những tiếng cười vỡ vụn, những cốc rượu uống ào ạt vào máu, thật sự trái tim tôi đã chôn giấu một nỗi niềm u uẩn.

Quả thế, điều kèm kẹp tôi hơn hết trong giai đoạn hiện tại là xã hội với cuộc đời tàn khốc vừa xảy ra chỉ vài tháng trước. Chế độ đang dần bóp xiết tự do của dân chúng. Việc di chuyển từ nơi này sang nơi khác gặp phải rất nhiều trắc trở, nhiều khê.

Một lần tôi nói với Nguyễn: *“Tình yêu là điều lớn nhất giải hóa cho con người biết bao thống khổ, nhưng dưới chế độ CS, tình yêu cũng trở thành vô ích.”*

Lần ấy, Nguyễn tỏ ra không tin. Nhưng thật, điều này hằn sâu trong óc tôi như một nếp nhăn.

Bây giờ, hơn cả xã hội, cái áp lực gia đình đang đè nặng lên vai tôi và Nguyễn. Chàng còn trẻ quá. Chàng chưa từng đau khổ. Làm sao chàng có thể ngờ, điểm đánh gục được cả hai sẽ là khởi đi từ tình yêu chân thật trong lòng mỗi phía dành cho nhau.

“Sự bé nhỏ” tôi viết ở trên chính do từ đó.

“Bé nhỏ” trước nỗi khổ của nhau.

“Bé nhỏ” vì không dám đem thêm cho nhau cái khổ.

Do đó, một ngày nào sự tan vỡ --như một lối thoát cuối cùng để trốn chạy định mệnh - hẳn là điều phải xảy đến.

Tôi không buồn điểm ấy. Mà dẫu có buồn, cũng chẳng biết phải làm gì hơn?!

□